

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Το χερρες και η εύφορία της Κλεοπάτρας ηλεκτρίσαν τον άπογορευμένο Αντώνιο. Ή έπάνωδες κοντά στην άγκυραμένη του. Ώστε το φάντασμα του θανάτου πλανήται πάνω απ' τα κεφάλια τους. Η Κλεοπάτρα ζητάει να βρῆ ανώδυνο και κερκυνέεδο δηλητήριο. Τα άπανθρώπα πειράματά της. Το τελευταίο συμπόσιον. Η προδοσία. Η τελευταίες στιγμές του Αντωνίου. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ε΄.
ΠΩΣ γράμμοι στο προηγουμένο φύλλο, ο Αντώνιος, άπογορευμένος ύστερ' από τις ήττες που έπαυε, έγινε μισάνθρωπος και άποσώθηκε λίγο έξω από την Αλεξάνδρεια, γιά να ζήσει στο μέλλον μόνος του.

Η Κλεοπάτρα όμως, αν και είχε άπογορευθεί από τις επανειλημμένες ήττες του στρατού της έκ μέρος των Ρωμαίων, άρχισε να έλπει έκ νέου ότι θα μπορούσε να διορθώσει την κατάσταση και να λαβαίνει σχετικά μέτρα, έμφυσημένη απ' τον μάντι της Σίπυλλο, ο όποιος της έλεγε διαρκώς :

—Ανασσα, σέ αναμένει ο θείαμβος!..

Έτσι η Κλεοπάτρα συγκέντρωσε νέο στρατό, κατέλαβε αξιόμαχο στόλο και συνέχισε σημαίες με διαφόρους λαούς γειτονικούς της, γιά να τη συντρέξουν εις περιπτώσιον κινδύνου.

Έκτος αυτού, έπισκεύατο τα φρούρια του Πηλίου και της Αλεξάνδρειας και έμωρσε δαίτα στο λαό, γιά να ύπερασπίσουν σέ ώρα ανάγκης την πόλιν τους.

Ο Αντώνιος έμεινε έγκατελειωμένος από την ένεργητικότητα αυτή της ώρας βασίλισσας, κι' έπειθ' στο μεταξύ είχε αλλάξει κι' ο ίδιος γνώμη. Ξαναγύρισε κοντά στην Κλεοπάτρα και ξανάχρησε μαζί της τις διασεδάσεις.

Μολιςάυτη ο Αντώνιος είχε χάσει κάθε έλπιδα να άνακτήση το παλιό του μεγαλείο. Μόνο η Κλεοπάτρα έξακολούθησε να έλπει.

Όσοσο μωροίς φορές καυχολαυότανος κι' αυτή από μια σκοτεινή άπελπισία και γιά να άνακουρίσει κατέβηκε σέ μέσα που δέν τά είχε χρησιμοποιήσει άλλως.

Κατέβαινε, έξαρνα, στις βάσεις κρύπτες των άνακτόρων της όπου ήταν φυλακισμένοι οι θανατοποινίτες, κι' έδινε έντολή στους δούλους της να δοκιμάσουν επί των καταδικών διάφορα δηλητήρια.

Έτσι, οι καταδικασμένοι σέ θάνατο ίπεβάλλοντο σέ φοιχτές δοκιμασίες κι' η Κλεοπάτρα παρακολούθησε με σκληρή περιέργεια την άγωνα τους κατά τις τελευταίες στιγμές της ζωής τους.

Μ' όλα αυτά που έκανε, ζητούσε να βρῆ ένα δηλητήριο που να έμεινε το θάνατο άκαριαώς, χωρίς κανένα πιασμό και κανένα μαρτύριο.

Επί τέλους, ίσως' από πολλά τέτοια περιώματα, κατώφευσε να θεωρηθ' ότι το δηλητήριο της κάσιδος —ένός είδους όξιας της Αιγύπτου— έφεραν στην άρχη μια νάρκωσι γλυκεία και στο τέλος το θάνατο, ο όποιος έμοιαζε μάλλον με γλυκό ύπνο.

Κι'ατά την άνοιξη του έτους 30 π.Χ. ο στρατός των Ρωμαίων προχωρώντας δόλεια, έστρατοπέδισε σ' άπόσταση μιάς ώρας από την Αλεξάνδρεια.

Ο Αντώνιος τότε πήρε μαζί του ένα ισχυρό σώμα ίππικού, έξήλθε έναντιον των άντιπάλων του, συνεκρούσθη μαζί τους, τους ένίκησε και τους έστρεψε σ' άτακτο φυγή.

Η νίκη αυτή, έδωσε στον Αντώνιο μεγάλο θάρρος. Μεθυμένος από την έπιτυχία του, έτρεξε γεμάτος ιδρώτα και αίματα, να συναντήσει την Κλεοπάτρα, την άγκάλιασε, τη γέμισε φιλά και της άνήγγειλε το θρίαμβό του.

Την ίδια μέρα έστειλε ένα κήρυκα στον έχθρό του Όκταβιο και τον προσκάλεσε να λύσουν τις διαφορές τους με μια μονομαχία μεταξύ αὐτῶν των δυῶ.

Ο Όκταβιος όμως περιορίστηκε να του στείλη την έξις περιφρονητική και διαφορεμένη άπάντησι :

—Ο Αντώνιος μπορεί να βρῆ το θάνατο, με πολλούς άλλους τρόπους!..

Κατόπιν αυτού, ο Αντώνιος αποφάσισε να δώσει την άλλη μέρα νέαν άποφασιστική μάχη και το βράδυ διάταξε να έτοιμάσουν ένα πολυτελέστατο δείπνο λέγοντας :

—Σήμερα πρέπει να γλεντήσουμε. Αφού ίσως θάνα άργά πειά!..

Κατά το γεῖμα όμως που έπακολούθησε, έτεκράτισε γενική στενοχώρια μεταξύ των προσκαλεσμένων. Μερικοί μάλιστα, απ' αὐτούς, έδάκρυσαν στή σκέψη της αβιανής σφαγής.

Μά ο Αντώνιος άποκρινόμενος το θαρραλέο. Και γιά να έμφυχώσει και τούς διοστρατέζους του τούς έλε :

—Νά είστε βέβαιοι ότι αύριο θα ζήτηση να βρω ένδοξο θάνατο.

Θ' άγωνιστώ γιά τη νίκη μέχρι θανάτου!..

Την επομένη, μόλις ξημέρωσε, οι δυο στρατά παρατάχτηκαν ο ένας άπέναντι του άλλου. Το ίδιο έκαμαν κι' οι στόλοι.

Μά, έξαφνα συνέβη κάτι το άπροσδόκητο, το τρομερό, το προδοτικό.

Τά Αιγυπτιακά πλοία αντί να έπιτεθούν κατά των έχθρων, ένώθησαν μαζί του. Κ' έτσι σέ λίγο, οι δυο στόλοι προχώρησαν άδελφωμένοι γιά το λιμάνι της Αλεξάνδρειας.

Σάν να μην έγιναν αὐτό, και οι ίππεις του Αντωνίου ένώθησαν ξαφνικά με το ίππικό του Όκταβίου. Έμειναν πλέον πιστοί στον Αντώνιο οι Αιγύπτιοι στρατιώτες, αλλά κι' αὐτοί μόλις δόθηκε το σύνθημα της μάχης, τώβησαν στή πόδια κατευθυνόμενοι πρὸς την πόλιν και σιμωρασθόντας μαζί τους και τὸν άρχηγό τους.

Τότε ο Αντώνιος, έξαλλος από την άγανάκτησί του γιά το άπροσδόκητο κακό που του έγινε, μπήκε στην Αλεξάνδρεια κραυγάζοντας ότι είχε προδοθεί από την Κλεοπάτρα.

Η αλήθεια όμως ήταν ότι η Κλεοπάτρα δέν μπορούσε ούτε να προδώση τον Αντώνιο, ούτε και να τὸν σώσει, γιά τὸν άπαισιότατο λόγο, ότι κι' η ίδια είχε εγκαταλειφθ' από το λαό της.

Η Κλεοπάτρα, μόλις είδε τούς φυγάδες, οι όποιοι ξεχύθηκαν σάν όρμητικό κύμα μέσα στην πόλιν, κατέλειφθ' από τρόμο, γιάτι έγνωρίζε τις ίππορες του έραστού της και φοβόταν την άρχη του.

Εγκατέλειψε λοιπόν κατατρομαγμένη μαζί με δυο γυναίκες της άκοινοσίας της τὸ άνάκτορά της, κλειστηκε μέσα σ' έναν ψηλό πύργο, τὸν όποιο προώριζε γιά τάφο της, και διάταξε να πουν στον Αντώνιο ότι έταψε να ζῇ πεύ!..

Ο Αντώνιος διέσχισε σάν τρελλός τις αίθουσες των άνακτόρων και μόλις πληροφορήθηκε το θάνατο της άγαπημένης του, φώναξε κλαίγοντας :

—Αντώνιε, τί περιμένεις ακόμα απ' τη ζωή; Ο θάνατος σου άφίερσε και το μόνο αγαθό που σέ συνέδεε μαζί της!..

Και συγχρόνως διάταξε έναν ύπασι-στή του, όνόματι Έρωτα, να τὸν σκοτώσει, ενώ άτήνυθε τὸν τελευταίο του γαιρεισιό στην Κλεοπάτρα.

—Δέν ζώω πὸς σ' έχασα, φώναξε, γιάτι έχωμαι κι' εγὼ να σ' ανταμώσω!..

Ο Έρωτας, σύμφωνα με τη διαταγή που έλαβε, τράβηξε το σπαθί του, άλλ' αντί να σκοτώση τὸν κύριό του σκοτώθηκε ο ίδιος μ' αὐτό.

Ο Αντώνιος, βλέποντας τὸν πιστό του άκόλουθο να πέφτη νεκρός μπρὸς στὰ πόδια του, συγκινήθηκε κι' έλε :

—Φύλε, μὸν δείχνεις κι' εμένα τί πρέπει να κάνω!..

Κι' άμέσως βήδισε το σπαθί του στο στήθος του, κι' έπεσε πάνω σ' ένα χορβάτι, παρακαλώντας τούς στρατιώτες του να τὸν άποτελέσουν. Κανένας όμως δέν τολμούσε να τὸν κόψη το κεφάλι, και τὸν άφιναν να σπαρταρή και να σκoiζῇ απ' τούς πόνοους.

Μόλις τὰ πληροφορήθηκε αὐτὴ η Κλεοπάτρα έδωσε διαταγή να πάρουν τὸν Αντώνιο και να τὸν πάν μπροστά της, πεθαιμένο ή ζωντανό.

Ο Αντώνιος σὸ μεταξύ αὐτό ψυχομαρούσε. Αλλά όταν άκουσε πὸς ή άγαπημένη του ζῇ και τὸν ζητάει, έννοιωσε να ανάσωγονόυται κάπως ή δυνάμεις του και παρεκάλεσε να τὸν μεταφέρουν στον πύργο της.

Μόλις όμως τὸν έφεραν μπρὸς στον πύργο, ή Κλεοπάτρα φοβήθηκε μήπως τὸν έξπατησουν και καταλάβουν τὸ καταφύγιό της και δέν έπέτρεψε ν' άνοίξουν τις πόλεις τὸν πύργου.

Όσοσο έριξε κάτω σκονιά, με τὰ όποία ο Αντώνιος έδένθηκε κι' άνασώθηκε πάνω τη βοηθεία δυῶ πιστῶν θεραπεινιδῶν της Κλεοπάτρας.

Η άτυχη βασίλισσα της Αιγύπτου, μόλις έδε μπροστά της έτοιμοθάνατο τὸν άγαπημένο

—Ανασσα, σέ αναμένει ο θείαμβος!..

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. DAVINOIS

ΜΕΣΑ ΣΤ' ΑΓΙΟΚΛΗΜΑΤΑ

ΝΟΙΕΙΣ... Μπήκε ο Μάιος...

Τ' αγιοκλήματα άνθισαν πάλι... Άχ γιατί ν' άνθίσουν πάλι τ' αγιοκλήματα; Γιατί νά σκορπίζουν πάλι γύρω μου τὸ μεθυστικό τους μύθο;

Γιατί νά ξυπνούν πάλι, μέσα στην καρδιά μου τόσες; γοητευτικές άναμνήσεις; Γιατί ν' άνθίσουν πάλι, άφού ή έλπίδες μου δέν θ' άνθίσουν ποτέ πάλι; Γιατί νά ξανάρθη ή 'Ανοΐξη, άφού ποτέ πάλι δέν θά γελάσῃ μέσα στην ψυχή μου ὁ Μάης;

Άχ, τὸ βράδυ. Τότε τὸ ἄρομα τοῦ αγιοκλήματος γίνεται πὸ βρωμ. Τότε ξυπνούν πὸ ζωηρά μέσα στην σκέψη μου τὰ περασμένα... Θυμάμαι...

Ήτανε καὶ τότε Μάιος σάν τώρα. Τ' αγιοκλήματα ἦσαν μυριανθισμένα σάν τώρα. Ήτοι καὶ τότε σκορπίζαν ἀρώματα μεθυστικά. Ήτοι καὶ τότε ἔπλεξαν μίαν ἀταίριαστη κορνίζη, ἀπὸ φύλλα καὶ λουλούδια, στὰ παρθένα τοῦ μικροῦ μας σπιτιοῦ.

Μὰ τότε... Τότε, ἦταν ἐκείνη σάν μιά νεράιδα σκλαβωμένη μέσα στὸ σπιτάκι μὲ τ' αγιοκλήματα... Ήτανε σάν τὴν ἴδια τὴν 'Ανοΐξη, μὲ τὴν διαφορετικὴ τῆς τριαντάφυλλου... Ήταν ἡ ἴδια ἡ 'Αγάπη ποὺ εἶχε ῥεθεῖ γιὰ νὰ κἀνὴν εὐτυχισμένη τὴ ζωὴ μου, καὶ νὰ μεταβάλλῃ σὲ παιδάκι καὶ σὲ νωθὸ, τὸ φτωχὸ μου ἔξοχικὸ σπιτάκι...

Θυμάμαι... Ήτανε ἓνα βράδυ Μαγιάτικο ποὺ ἦρθε γιὰ πρώτη φορὰ ἔδω. Στὰ χέρια τῆς κρατοῦσε τριαντάφυλλα, πολλὰ τριαντάφυλλα... Ἐνα πλήθος ἀπὸ μεγάλα τριαντάφυλλα... Καὶ μόλις πέρασε τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ μου, τὰ τριαντάφυλλα πέσαν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς καὶ σκορπίσαν κάτω στὸ πάτωμα... Ήτοι ἡ ἀγαπημένη μου μπήκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ σπιτί μου, σκορπίζοντας τριαντάφυλλα, τριαντάφυλλα κόκκινα σάν αἷμα, τριαντάφυλλα φλογερά σάν τὰ χεῖλη τῆς...

Θυμάμαι... Άνοΐξε μόνη τῆς τὰ παρθένα... Καὶ μπήκε μέσα τὸ ἄρομα τοῦ αγιοκλήματος καὶ μᾶς μεθύσε... Καὶ καθε βράδυ τὸ γλυκὸ ἄρομα τοῦ αγιοκλήματος μύρωνε τὴν ἐρωτικὴ μας ἔκστασι. Άχ, γιατί νάρθῃ πάλι ὁ Μάης; Γιατί ν' άνθίσουν πάλι τ' αγιοκλήματα; Ήτανε διαφορετικὰ πολὺ... Ήταν ολόξανθη καὶ εἶχε ἐπιδεσμευὰ ῥόδινη... Τὰ μάτια τῆς ἦσαν σάν τῆς λιγές, ποὺ κινεῖν ἀνάμεσα ἀλ' τ' ἀνθισμένα χορτάκια καὶ ποὺ καθρεπτίζουν μέσα τους τὸν οὐρανὸν...

Εἶχε γέλιο χρονσταλλένιο, ἓνα γέλιο διάφανο καὶ ἁρμονικό... Ποιὸς θὰ τοῖλεγε ποτέ πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ, ἡ γεμάτη ζωὴ καὶ χαρὰ, θρισκόταν τόσο κοντὰ στὸ θάνατο;

Ἄλλοιόμου... Ἡ αἰώνα τραγωδία... Οἱ γονεῖς τῆς τὴν εἶχαν παντρεύει ἀπὸ πολὺ μικρὴ, μ' ἓνα πολὺ μεγαλύτερο τῆς ἄντρα, βάδιστο, ἑλληάρη μὰ πλούσιο.

Ἡ δυστυχισμένη νέα ὑπέφερε πολὺ... Ὁ ἄντρας τῆς τὴν εἶχε κλεισμένη σάν σκλάβη σὲ χορῶν, σάν σκλάβη τὴν εἶχε χρυσοστολισμένη καὶ φυλακισμένη σὲ χρυσὸ κλουβί.

Κ' αὐτὴ νοσταλγοῦσε πάντα, σάν τὸ σκλαβωμένο πουλί, τὴν ἐλευθερίαν τῆς. Νοσταλγοῦσε τὴν ἁνοΐξη, τὸν ἄερα καὶ τὸν ἥλιον...

Κ' ὅταν ἐγὼ μὲ μέρη τῆς τὰ πρόσφατα ὅλ' αὐτὰ, ἦρθε σ' ἐμένα. Ἦρθε στὸ μικρὸ μου σπιτάκι μὲ τ' αγιοκλήματα, εὐτυχισμένη, γιατί μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ χρυσὸ τῆς κλουβί.

Τόλιγε τὰ ῥόδινα χέρια τῆς γύρω στὸ λαμό μου, καὶ μοῦ ἔλεγε:

τῆς, τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν γέμισε ολόζυζοντας μὲ φιλά...

Ὁ Ἀντώνιος ἄνοιξε γιὰ μιά στιγμὴ τὰ μάτια του, ἀντίκρυσε τὴν Κλεοπάτρα, προσάθηκε νὰ τῆς μιλήσῃ, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τὸν στάθηκε σάν κόμπος στὸ λαμό του.

Εἶχε χειροτερέψει στὸ μεταξὺ, τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀφθονο ἀπὸ τὴν πληγὴ του καὶ δέν ὑπῆρχε πάλι καμιά ἐλπίδα νὰ ζήσῃ...

Ἐξαφνὰ, ὁ χτενιστὸς κοσμοκράτορ τινάχτηκε μιὰ-δύο φορὲς ἀπ' τὸν πόνο καὶ ξεψύχισε στὴν ἀγκαλιά τῆς Κλεοπάτρας...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. — Τὸ τέλος.

— Πόσο εἶμαι χαροῦμένη!... Τώρα νοιώθω πὼς ζῶ, τώρα μόνο... Εἶμαι σκλάβη τῆς ἀγάτης, καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ εὐτυχία μου... Άχ, ἂς ἦταν δυνατὸ νὰ πεθάνω τώρα, τώρα ποὺ εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη, τώρα ποὺ εἶναι ὀλάνθιστα τ' αγιοκλήματα καὶ ἡ χαρὰ μου ὀλάνθισμένη!

Ποῖν νὰ μαθαθοῦν τ' αγιοκλήματα, ἡ χαρὰ μας πέθανε...

Ὁ ἄντρας τῆς, σάν λυσσασμένο θῆριο τὴν ζήτοῦσε παντοῦ.

Ἐκείνο τὸ βράδυ, ἡ ἀγαπημένη μου, σάν φοβισμένο ἐλάφι, εἶχε πέσει στὴν ἀγκαλιά μου.

— Άχ, μοῦ εἶπε, δέν ξέρω... μὰ φοβάμαι... Φοβάμαι κάμπο κακό...

Θάθελα νὰ μὴ λείψῃς οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντὰ μου.

Μὰ ἐγὼ ἦμουν ὑποχρεωμένος νὰ λείρω γιὰ δύο ὧρες στὴν πόλι γιὰ κάποια ὑποθέσι μου...

— Θάθω γογγίζω, τῆς εἶπα πιάνοντας τῆς τρυφερὰ τὸ χέρι. Δέν ἔχει τίποτα νὰ φοβάσαι ἔδω. Δέν τὸ ξέρεῖ κανεὶς πὼς εἶσαι ἔδω...

Άχ, γιατί ἐνοχιάζον ἔτσι τ' αγιοκλήματα;

Γιατί ξανάρθῃ ὁ Μάης;

Θυμάμαι... Ὅταν μετὰ δύο ὧρες γύρισα—ἄχ, ἀνατριχίζω καὶ τώρα ὅπως ζεῖν τὴ στιγμὴ—δύαν γύρισα μετὰ δύο ὧρες, ἡ ἀγάτη μου δέν ἔτρεξε σάν πάντα νὰ μὲ καλωσορίσῃ...

Τὴ φώναζε... Δέν μοῦ ἀπάντησε... Καὶ καθὼς προσόρθησα μέσα, τὴν εἶδα περμένη κάτω, γεμάτη αἵματα, πεθαμένη.

Τὸν κάκον προσπαθούσα νὰ τῆς δώσω ζωὴ μὲ τὴν πνοή μου, νὰ τὴν ἀναστήσω μὲ τὰ χάρια μου καὶ τὰ φιλά μου... Ήταν γιὰ πάντα ἀσάλευτη, γιὰ πάντα πεθαμένη. Εἶχε πεσεῖ, σιμὰ στὸ παράθυρο μὲ τ' αγιοκλήματα... Καθὼς ἔπαυτε, φάνετο, εἶχε τραβῆξῃ ἓνα κλώνο ἀπὸ τ' αγιοκλήμα. Καὶ τὴν εἶδα νὰ κρατᾷ ἓνα κλώνο ἀπὸ τ' αγιοκλήμα, ματωμένο. Ποιὸς θὰ μοῦ τοῖλεγε πὼς τ' ἀγαπημένο τ' αγιοκλήμα θὰ ραντίζονταν μὲ τὸ αἷμα τῆς;

Τὴ ἔβλεπε; Δέν μπόρεσα νὰ μάθω ποτέ.

Ἦρθε ὁ ἄντρας τῆς καὶ τὴ σκότισε ἔξαφνὰ, ἐνὸς καθόταν μόνη στὸ παράθυρο, περμιονώντας με;

Ἡ σκοτιάθηκε μόνη τῆς, θέλοντας νὰ πεθάνῃ μέσα στὴν ἀνθησι τῆς εὐτυχίας τῆς καὶ τῆς ἀγάτης τῆς. ὅπως ἔλεγε:

Μὰ, τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπε, ὅταν ἔφεινα; Ήταν προαῖδημα ἡ ἦθελε νὰ μὲ προαῖδησι;

Καὶ τὸ ρεβόλβερ; ποῦ τὸ βόηξε; Τὸ εἶχε χορμινεῖ; Κανεὶς δέν μπόρεσε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια...

Καὶ τώρα... Εἶναι πάλι Μάιος. Τ' αγιοκλήματα εἶναι πάλι ὀλάνθιστο. Άχ, δὲ μὲ βαστὰ ἡ καρδιά νὰ τὸ ξεριζώσω, ἀφού πιστεύω μὲ τὸ αἷμα τῆς.

Άχ... δέν μοῦ βαστὰ ἡ καρδιά μου νὰ γερμίσω τὸ σπιτάκι αὐτὸ ποὺ εἶναι γεμάτο ἀνάτα ἀπὸ τὸ ἄρομα τῆς ψυχῆς τῆς... Μὰ γιατί ἐγὼ νὰ ζῶ ἄλῃως; Γιατί νὰ τὴν περμιονοῦ πάντα, ἀφού δέν εἶναι νάρθῃ ποτέ;...

Γιατί νά ξανάρθῃ χορὶς αὐτὴν ὁ Μάης; Γιατί ν' άνθίσουν πάλι τ' αγιοκλήματα;

H. DAVINOIS

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΣΑΧΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Γιὰ τὸν σάχη τῆς Περσίας Μουτζαφάρ-ἔλ-διν διηγούνται τὸ ἔξης ἀνέκδοτο:

Μιά φορὰ κατέβηκε στὸ μυαλό του νὰ γίνῃ ποιητὴς καὶ, ἀφού ἔγραψε μερικὸς στίχους, τὸν ἔδωσε στὸν ἐπίσημο ποιητὴ τῆς αὐλῆς μὲ τὴν ἐντολή νὰ τοῦ πῇ τὴν γνώμη του.

Ὁ τελευταῖος ὅμως θέλησε νὰ φανῇ ἐλλεικρινής, καὶ τόλμησε νὰ διατυπώσῃ μερικὲς παρατηρήσεις του ἐπὶ τὸν στίχον τοῦ ὑψηλοτάτου μονάρχου.

Τότε ὁ σάχης θύμωσε καὶ φώναξε στοὺς αὐλικούς του:

— Αὐτὸν τὸν γαῖδαρο, νὰ τὸν πάρτε, νὰ τὸν βάλετε μέσα στὸ σταῦλο καὶ νὰ τὸν δέσετε κοντὰ στοὺς συναδέλφους του μὲ τὰ μεγάλα αὐτιά...

Ἡ διαταγὴ—ποροῦσε νὰ γίνῃ καὶ ἀλλοῶς;—ἔτετελέσθη ἀμέσως, καὶ ὁ ἀτυχὴς ποιητὴς ὑποχρεωμένος νὰ ζήσῃ ἀρκετὲς μέρες πλάι στους γαϊδάρους.

Στὸ τέλος ὁ σάχης νόμισε ὅτι ἡ τιμωρία αὐτὴ τοῦ ἦταν ἀρκετὴ καὶ διέταξε νὰ ξαναφέρουν τὸν φυλακισμένο ἐμπρός του.

Μόλις παρουσιάστηκε ὁ ποιητὴς, ὁ σάχης ἔδωλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἓνα ἄλλο οἰκτρό ποίημα τοῦ καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ τὸ διαβάξῃ.

Ὁ ποιητὴς τάκωσε μέχρη τέλους σιωπηλὸς καὶ τότε, χορὶς νὰ πῇ οὔτε λέξι, διενθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

— Εἰ, ποῦ πᾶς; τὸν ρώτησε ὁ σάχης, μὲ ἀπορία.

— Ξαναπάω στὸν...σταῦλο, μεγαλειότατε! ἀπάντησε ὁ ἀδιόρθωτος ποιητὴς.

Ὁ σάχης ὅμως βόηξε τόσο ἔξυπνη τὴν ἀπάντησί του, ὥστε τὸν ἐσυγχώρησε.

